

Arrest

nr. 321 197 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 21 januari 2023 en verzoeken beiden op 26 januari 2023 om internationale bescherming. Op 31 juli 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn, Tsjetsjeen te zijn van etnie en ook moslim te zijn. U bent geboren op 18 februari 1996 in Dagestan, waar u ook altijd hebt gewoond tot aan uw vertrek. In 2022 huwde u met uw vrouw S., Z. (CGVS XX/XXXXXXX, DVZ X.XXX.XXX) en op 19 februari 2023 werd jullie dochter in België geboren. U heeft uw middelbaar onderwijs afgerond en werkte daarna in de bouwsector.

U voltooide uw militaire dienstplicht in Rusland, reeds voor de mobilisatie van start ging. U deed dit in Sint-Petersburg, een jaar lang. Ongeveer een jaar na het beëindigen van uw legerdienst begon de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. Toen de mobilisatie werd afgeroepen ontving u meteen een oproeping van het militair commissariaat om zich aan te bieden voor de mobilisatie. Drie medewerkers kwamen de convocatie thuis afleveren, maar u weigerde uw handtekening te zetten. Uw vader ging de dag erna naar het militair commissariaat in Khasavyurt. Hij probeerde vrijstel van mobilisatie voor u te verkrijgen omdat u hun enige zoon was en u voor uw invalide zus moest zorgen. Het militair commissariaat ging hier niet mee akkoord. Na deze oproeping besloot u om slechts af en toe naar huis te komen en voor het overige bleef u ondergedoken bij familieleden. U stuurde uw vrouw naar haar ouders om daar te verblijven. Op 7 en 25 oktober 2022 werden nog twee oproepingsbrieven op uw naam naar uw huis gebracht, maar u was niet thuis op die momenten.

Na deze brieven kwamen de medewerkers van het militair commissariaat drie, vier of vijf keer langs bij u thuis om u te zoeken en om te zeggen dat u zich moest aanmelden bij hen. Nadat ze u niet vonden, werden uw ouders vaak gebeld door het militair commissariaat, vaak via onbekende telefoonnummers. Dit gebeurde wekelijks.

Er was ook één incident waarbij u thuis was op het moment dat de politieagenten van het militair commissariaat u kwamen zoeken. Ze hadden documenten mee voor u om te ondertekenen, maar eens u dat weigerde, werd u geplaagd door hen en ze duwden of sloegen u. U verloor bewustzijn en belandde op die manier in het ziekenhuis. Een dag later kwamen twee politieagenten van het militair commissariaat naar het ziekenhuis met opnieuw een oproepingsbrief die u moest ondertekenen. U deed dit om verlost te raken van hen. U ging opnieuw ondergedoken leven en twee, drie of vier maanden later ontvluchtte u het land. In deze periode werd u ook geïnformeerd door de beste vriend van uw vader dat u op een lijst staat met namen die bij voorrang gemobiliseerd dienen te worden.

U verliet Rusland samen met uw vrouw S., Z. (CGVS XX/XXXXXXX, DVZ X.XXX.XXX) in december 2022 of januari 2023 en kwamen in januari ook toe in België. Jullie dienden in België op 26 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ondertussen vermoedt u dat uw ouders nog altijd worden gebeld door het militair commissariaat, maar dat ze u dit niet altijd zeggen.

Ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie neer: Een oproepingsbrief van 21 of 22 september 2022 (origineel); een oproepingsbrief van 7 oktober 2022 (kopie); een oproepingsbrief van 25 oktober 2022 (kopie); uw militair boekje van (kopie); uw Belgische werkcontract (origineel); uw loonbrief (origineel); tickets in verband met jullie reisweg (origineel); jullie huwelijksakte (kopie); het internationaal paspoort van uw vrouw (origineel); uw internationaal paspoort (origineel) en uw rijbewijs (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest naar de oorlog gestuurd te worden of opgesloten te worden indien u zou moeten terugkeren naar Rusland omdat u mobilisatieoproepingen ontving en hier niet op bent ingegaan (NPO, p. 6).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan uw vrees om gemobiliseerd te worden geen aanleiding geven tot een internationaal beschermingsstatuut in België.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

*Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.*

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

*Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hoogerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van*

mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

Zo werd u gevraagd welke gevolgen er zijn wanneer men niet ingaat op mobilisatieoproepingen. U zei dat u hier geen idee van had, doch dat u wel kan worden opgesloten als u zou weigeren. U zei ook dat het mogelijk is dat u onmiddellijk verdwijnt of dat u alsnog naar de oorlog wordt gestuurd. U werd er door de behandelende protection officer op gewezen dat er zoals hierboven reeds aangestipt normaal gezien geen strafrechtelijke vervolging gepaard gaat met het niet ingaan op een mobilisatieoproep en u werd gevraagd waarom u dan wel opgesloten zou worden. U zei dat het mogelijk was dat dit niet voorgeschreven wordt door de wet, doch dat het absoluut niet waar was dat het niet gepaard gaat met strafrechtelijke vervolging. U zei dat het sowieso gepaard gaat met grote problemen (NPO, p. 14). Het staat buiten kijf dat u hiermee geen concrete elementen aanleverde die aannemelijk maken dat u persoonlijk strafrechtelijke vervolging riskeert.

Voorts moet worden opgemerkt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de concrete problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in het kader van de verschillende oproepingen die u zou hebben ontvangen.

Zo moet worden opgemerkt dat uw gebrek aan interesse rond bepaalde kernelementen van uw asielrelaas hoegenaamd niet in proportionele verhouding staat tot de vrees om opgesloten, naar de oorlog gestuurd of gedood te worden (NPO, p. 6) die u meent te koesteren. U was niet thuis op het moment dat de eerste en de tweede mobilisatieoproepingsbrieven werden afgeleverd bij u thuis (NPO, p. 9). Alhoewel deze vaststelling enigszins minder verwachtingen schept in hoofde van het CGVS op vlak van de informatie die u wordt geacht te hebben over deze momenten, is het toch bijzonder frappant dat u amper inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen bij uw familie in dit verband. Zo wist u niet aan wie de tweede oproepingsbrief werd afgeleverd, noch door wie dit gebeurde. U heeft dit ook niet gevraagd en beklemdoende dat u wel van het bestaan van de brief afwist (NPO, p. 9). U gaf zelf aan dat u niet goed hebt opgelet op vlak van de inhoud van de brief – wat op zich al merkwaardig is aangezien u de oproepingsbrieven allemaal mee had op het moment van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 3) – en wist dus ook niet of er enige wetsartikels in stonden vermeld (NPO, p. 10). U wist dan ook niet of uw vader nog naar het militair commissariaat is geweest na deze tweede brief. Op vlak van de derde oproepingsbrief wist u ook niet met zekerheid te zeggen wie de oproepingsbrief in ontvangst nam. U wist evenmin met zekerheid te zeggen wie de oproepingsbrief afleverde, doch u gokte dat de brief werd afgeleverd door medewerkers van het militair commissariaat, de politie of de wijkagent. U herinnerde zich niet of iemand zich heeft aangemeld bij het militair commissariaat na deze derde brief (NPO, p. 10). U werd gevraagd waarom u zo weinig vragen hebt gesteld aan uw ouders over de oproepingsbrieven die werden afgeleverd op uw naam en toen antwoordde u simpelweg “Wat moet ik vragen?” en benadrukte u dat het voor iedereen duidelijk is dat men wordt meegenomen na het verkrijgen van zo’n oproepingsbrief (NPO, p. 10). Aangezien u besloot om ondergedoken te leven sinds de eerste oproepingsbrief die u ontving (NPO, p. 9) en u later ook besloot om het land te ontvluchten omdat u voor uw leven vreesde in Rusland door de oproepingsbrieven (NPO, p. 10) – waaruit kan worden afgeleid dat al deze brieven kernelementen van uw asielrelaas behelzen – kan niet alleen worden verwacht dat u meer informatie zou hebben over uw mobilisatieoproepingsbrieven, doch minstens dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om dergelijke informatie te bekomen.

Tenslotte doen ook uw vage verklaringen rond het chronologisch verloop en de frequentie van uw problemen afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Zo verklaarde u dat u zich niet herinnerde of er nog iets gebeurd was in het kader van uw problemen tussen de eerste en de tweede mobilisatieoproepingsbrief die u ontving. U weet dit aan stress (NPO, p. 9). U herinnerde zich evenmin of er nog problemen zijn geweest tussen de tweede en de derde oproeping omdat u zich veel zorgen maakte in die periode (NPO, p. 10). U kon zich niet herinneren hoe vaak uw ouders werden gebeld door het militair commissariaat om naar u te zoeken en om u te dwingen om zich aan te melden bij

hen. U werd gevraagd om een schatting te geven en toen zei u dat u niet wist of het twee keer per week of om de dag was. U werd gevraagd hoe vaak het voorkwam dat de medewerkers van het militair commissariaat u fysiek bij u thuis kwamen zoeken en toen sprak u van “een paar keer” en van het feit dat uw ouders u mogelijk niet alles vertelden in dit verband.

U werd gevraagd over hoeveel keren ze het u wel vertelden en toen zei u dat dit drie, vier of vijf keer was. U werd gevraagd of het eerder drie keer was of eerder vijf en u antwoordde dat u zich dat niet herinnerde (NPO, p. 11).

Ook over de vraag of uw ouders op dit moment nog telefoontjes krijgen van het militair commissariaat antwoordde u bijster vaag, u kon zich naar eigen zeggen immers niet herinneren of de telefoontjes reeds waren gestopt (NPO, p. 12).

Op vlak van het incident waarbij u geweld ondervond door de politieagenten van het militair commissariaat nadat u weigerde hun oproepingsbrief te ondertekenen – een incident dat u derhalve zelf meemaakte – kon u dan ook weer op geen enkele manier aangeven wanneer dit plaatsvond. U herinnerde zich de periode niet omdat het een moeilijke periode was in uw leven en u herinnerde zich zelfs niet of het voor of na de oproepingsbrieven plaatsvond. U werd dan gevraagd of u het incident in de tijd kon situeren ten opzichte van het moment van uw vertrek uit Rusland en toen zei u wederom op vage wijze dat het twee, drie of vier maanden voordien was (NPO, p. 12). U werd gevraagd hoe het kwam dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel wist te vertellen dat dit incident drie weken na de eerste convocatie plaatsvond (Vragenlijst CGVS, d.d. 11/09/2023, vraagnr. 3.5) en u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen geen concrete tijdsaanduiding kon geven en toen zei u dat u bij de DVZ ook “ongeveer” had gezegd (NPO, p. 13). Dan nog blijft het heel vreemd dat u hoegenaamd geen concrete tijdsaanduiding kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl u dat eerder in de asielprocedure klaarblijkelijk wel enigszins kon. Voorts kan ook nog worden opgemerkt dat u werd gevraagd of er nog zaken gebeurden in de periode tussen uw ziekenhuisbezoek en uw vertrek en ook dat kon u zich niet herinneren (NPO, p. 14). Aansluitend kan nog worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs neerlegde van deze beweerde ziekenhuisopname nadat u zou zijn geslagen door medewerkers van het militair commissariaat, het meest ernstige incident dat u zou hebben meegemaakt.

U sprak ook van een lijst van het militair commissariaat met namen van mensen die prioritair in aanmerking kwamen voor mobilisatie en waarvan een vriend van uw vader had gezegd dat u hierop stond (NPO, p. 15). Ook in dit verband kon u zich niet herinneren wanneer u hierover werd geïnformeerd en opnieuw kon u zelfs geen schatting geven (NPO, p. 16).

Al deze feiten speelden zich af in het najaar van 2022 en de periode nadien (zie supra) en dateren derhalve niet van een immens lange tijd geleden, waardoor eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dat u zich amper iets kan herinneren hierover al meteen op de helling te komen staan. Bovendien gaat het telkens om heel indrukwekkende gebeurtenissen – u besloot immers om het land te ontvluchten omdat u “reële, grote problemen” had in Rusland en er de dood vreest (NPO, p. 16) – waardoor er minstens van u kan worden verwacht dat u minder vage verklaringen zou afleggen over het chronologische verloop en de frequentie van de problemen die u meemaakte aangezien redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u zich meer zou herinneren over dergelijke levensgrijpende gebeurtenissen.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Jullie huwelijksakte, uw rijbewijs en jullie paspoorten zeggen hoogstens iets over jullie identiteit en huwelijksband en geen van deze elementen staat ter discussie. Uw militair boekje staat het gegeven dat u uw dienstplicht hebt voltooid in Rusland, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Uw Belgische werkdocumenten gaan over uw integratie in de Belgische samenleving, maar dit is hoe dan ook niet van die aard om een internationaal beschermingsstatuut in België te rechtvaardigen. Jullie reisdocumenten bewijzen de periode waarin jullie het land ontvluchtten, maar ook dit staat niet ter discussie. Wat betreft de oproepingsbrieven die u meebracht, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (Cedoca, COI Focus Russische Federatie: corruptie bij documenten in de Noordelijke Kaukasus, 27 juni 2022), blijkt dat documenten in de Russische Federatie vaak worden vervalst en ook gemakkelijk door corruptie kunnen worden verkregen. In dit verband moet ook worden gewezen op het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de context waarin u al deze oproepingen zou hebben ontvangen. Daarenboven, zelfs indien u werkelijk één of meerdere oproepingsbrieven voor mobilisatie zou hebben ontvangen, is er zoals supra reeds aangetoond momenteel echter geen sprake meer van mobilisatie, alsook riskeert u geen strafrechtelijke vervolging voor het niet-ingaan op eerdere oproepingen.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn, Tsjetsjeen te zijn van etnie en ook moslim te zijn. U bent geboren op 15 september 2004 in de stad Khasavyurt in de republiek Dagestan totdat u huwde met uw man en bij hem introk in het dorp Chapayevo. Op 21 mei 2022 had u een traditionele huwelijksceremonie met uw man I., R. (CGVS XX/XXXXX, DVZ X.XXX.XXX) en op 19 februari 2023 werd jullie dochter in België geboren. U heeft uw middelbaar onderwijs afgerond. U volgde verschillende cursussen zoals een naaicursus, een manicurecursus en studies grafische design, maar u voltooide deze niet.

Voor uw huwelijk met uw man voltooide hij zijn dienstplicht in Rusland. Zodra de mobilisatie werd afgeroepen, ontving hij oproepingsbrieven om hieraan deel te nemen. De eerste ontving hij op 21 of 22 september 2022. Uw schoonvader ging naar het bevoegde politiebureau of de bevoegde dienst om ervoor te zorgen dat uw man zich niet moest aanmelden. Twee of drie weken later ontving uw een tweede oproepingsbrief op 7 oktober 2022. Hij ontving dan ook nog een derde oproepingsbrief. Uw man is ook eens in het ziekenhuis beland na de afkondiging van de mobilisatie omdat drie politiemensen langskwamen bij jullie thuis en hem sloegen. Toen hij in het ziekenhuis lag, dwongen ze hem om een oproepingsbrief te ondertekenen. Na de tweede oproepingsbrief werd zijn vader ook nog gebeld door de politie met de vraag waar uw man was. Sinds de mobilisatie verbleef uw man bij zijn familieleden en u verbleef thuis bij uw ouders.

U verliet Rusland samen met uw I., R. (CGVS XX/XXXXX, DVZ X.XXX.XXX) op 10 januari 2023 en kwamen eind januari ook toe in België. Jullie dienden in België op 26 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie neer: Een oproepingsbrief van 21 of 22 september 2022 (origineel); een oproepingsbrief van 7 oktober 2022 (kopie); een oproepingsbrief van 25 oktober 2022 (kopie); het militair boekje uw man (kopie); het Belgische werkcontract van uw man (origineel); een loonbrief van uw man (origineel); tickets in verband met jullie reisweg (origineel); jullie huwelijksakte (kopie); uw internationaal paspoort (origineel); het internationaal paspoort van uw man (origineel) en het rijbewijs uw man (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw vrees om terug te keren naar Rusland omdat het geen goed land is, er geen wederzijds respect is, er geen gerechtigheid is, er problemen zijn op vlak van vrije meningsuiting en er in België goede dokters zijn en er ook meer steun, tolerantie op vlak van religie, hulp en beschaving is (NPO, p. 4, 5 & 7), dient te worden opgemerkt dat hier geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid. U maakte immers op geen enkele wijze concreet dat u hier effectief problemen door zou hebben. U werd gevraagd of u bijvoorbeeld problemen met medische zorg en gerechtigheid had in Rusland en toen zei u dat dit niet het geval was, maar dat u wel hoorde van andere mensen dat zij hier problemen mee hadden. U werd gevraagd op welke manier uw leven in België problemen zou geven als u zou moeten terugkeren naar Rusland en dan verwees u naar de vrees van u en uw man in het kader van de mobilisatieoproepingen die hij ontving (NPO, p. 5). U werd gevraagd of u in Rusland concrete problemen had op vlak van vrije meningsuiting en toen zei u opnieuw dat dit niet het geval was omdat u nog jong was toen u vertrok, doch dat

u over dergelijke problemen wel vernam bij andere mensen (NPO, p. 7). U werd dan gevraagd welke problemen u zou gehad hebben in Rusland als u reeds volwassen zou geweest zijn en dat zei u dat u dit niet kon voorspellen. U werd gevraagd of u ooit problemen had omwille van uw religie in Rusland en toen beantwoordde u deze vraag negatief (NPO, p. 8). Op basis van deze verklaringen is het CGVS genoodzaakt te concluderen dat er geen concrete elementen voorhanden zijn om aan te nemen dat u problemen zou ervaren op vlak van deze voorgenoemde elementen indien u zou moeten terugkeren naar Rusland.

Voor het overige beriep u zich volledig op de redenen die u man aanhaalde in het kader van zijn asielrelaas (NPO, p. 4). U zei immers dat jullie niet kunnen terugkeren naar Rusland omdat uw man gedood kan worden of naar de oorlog in Oekraïne kan gestuurd worden in het kader van de mobilisatie (NPO, p. 5). In die zin kan dan ook verwezen worden naar de beslissing die in hoofde van uw man werd genomen, zijnde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in hoofde van uw man luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de algemene informatie omtrent mobilisatie in Rusland in het kader van de oorlog met Oekraïne. In deze stellen verzoekers dat de praktijk anders is dan hetgeen via nieuwsberichtgeving wordt meegedeeld. Zo stellen zij dat verzoeker een vriend heeft die uiteindelijk werd gemobiliseerd in Oekraïne voor enkele maanden en aldaar sneuvelde. Verzoekers vervolgen dat, hoewel de verwerende partij stelt dat een nieuwe mobilisatie weinig waarschijnlijk is, de COI Focus "*Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023 waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen andersluidende passages bevat, die zij citeren. Voorts menen zij dat het feit dat er een nieuwe mobilisatiecampagne dreigt aan te komen ook blijkt uit een recent artikel van het Parool, waarin de directeur van een Russische mensenrechtenorganisatie stelt dat de hoge betalingen aan de aangeworven soldaten te weinig soldaten oplevert en waaruit zij passages citeren. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid wordt voorzien in de Russische wet voor ontduiken van mobilisatie stellen verzoekers dat, hoewel ontduiking niet strafrechtelijk veroordeeld wordt volgens de Russische wet, er wel veroordelingen plaatsvinden voor personen die de mobilisatie ontduiken en zij aangeklaagd worden voor het "*ongeoorloofd verlaten van hun dienst*". Zij steunen zich hiervoor op bevindingen uit voormelde COI Focus, waarna zij besluiten dat de verwerende partij duidelijk nalaat om de relevante passages van deze COI Focus na te lezen. Onder verwijzing naar passages uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), stellen verzoekers dat ook de oproeping die verzoeker kreeg aangaf dat hij zal worden verantwoordelijk gesteld indien hij geen gehoor zou geven aan de oproeping.

Bovendien betogen verzoekers dat zeker hun regio, Dagestan, meer onderworpen wordt aan gedwongen mobilisatie, zoals ook blijkt uit voormelde COI Focus en dat dit pertinent element in de bestreden beslissingen geenszins in rekening werd gebracht.

Daarnaast gaan verzoekers in op de overgangen van de bestreden beslissingen inzake de persoonlijke verklaringen die verzoeker aflegde over zijn vrees gemobiliseerd te worden. Te dezen benadrukken verzoekers dat verzoeker enorm gestresseerd was en dat zij na de eerste oproeping onderdoken. Verder onderstrepen zij dat de personen die de andere oproepingen kwamen afleveren zich niet uitgebreid voorstelden aan de ouders van verzoeker en enkel de brieven afgaven en dat zijn ouders tijdens die afgiften evenmin gelet hebben op de identiteit van deze personen wegens stress. Zij vervolgen dat, los hiervan, verzoeker wist dat hij werd gevraagd zich aan te melden bij het commissariaat net zoals hij werd gevraagd

tijdens zijn eerste oproeping, waardoor de identiteit of functie van de personen die de oproepingen kwamen afgeven van weinig belang was. Tevens stellen verzoekers dat de ouders van verzoeker weinig vertelden over de bezoeken en de telefoontjes die zij kregen om verzoeker de stress te besparen en dat verzoeker niet meer kan geven dan de details waarover hij zelf beschikt. Verzoekers verwijzen doorheen dit betoog naar de verklaringen die verzoeker in dit verband bij het commissariaat-generaal aflegde. Verzoekers besluiten dat het aldus bijzonder onredelijk is te stellen dat zij zonder enig probleem terug zouden kunnen keren naar Rusland zonder dat zij zich zouden moeten verschuilen voor de autoriteiten.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 17 december 2024 leggen verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd en waarnaar tevens de weblink wordt opgenomen:

- Meduza, *“Desperate for new army recruits, Russian authorities resort to planting drugs and posing fake job ads”*, 13 november 2024 (stuk 1);
- War Resister’s International, *“133,000 men to be drafted in Russia’s autumn recruitment campaign”*, 5 november 2024 (stuk 2);
- The Irish Sun, *“Russian cops launch mass raids to kidnap & conscript men for Putin’s meatgrinder army afyer losing 45k troops in 30 days”*, 6 december 2024 (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet

in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op de handelswijze van de commissaris-generaal na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl de *in casu* door verzoekers ingediende verzoeken om internationale bescherming eerste verzoeken om internationale bescherming betreffen. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoekers betwisten of vechten de bestreden beslissingen in het geheel niet aan waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd. Zij vrezen dat verzoeker naar de oorlog gestuurd of opgesloten zal worden omdat hij mobilisatieoproepingen ontving en hier niet is op ingegaan. Verder uit verzoekster een vrees om terug te keren naar Rusland omdat het geen goed land is, er geen wederzijds respect is, er geen gerechtigheid is, er problemen zijn op vlak van vrije meningsuiting en er in België goede dokters zijn en er ook meer steun, tolerantie op vlak van religie, hulp en beschaving is.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan verzoekers vrees gemobiliseerd te worden geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Bovendien (ii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, voegt de commissaris-generaal nog toe dat geen gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde kan worden afgeleid uit haar verklaringen dat zij vreest terug te keren naar Rusland omdat het geen goed land is, er geen wederzijds respect is, er geen gerechtigheid is, er problemen zijn op vlak van vrije meningsuiting en er in België goede dokters zijn en er ook meer steun, tolerantie op vlak van religie, hulp en beschaving is.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit verzoekers' verklaringen dat verzoeker vreest naar de oorlog te worden gestuurd of opgesloten te worden indien zij zouden moeten terugkeren naar Rusland omdat hij mobilisatieoproepingen ontving en hier niet is op ingegaan.

2.3.7.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat uit algemene informatie blijkt dat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat men geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep algemeen niet volstaat om tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te besluiten en dat Russische verzoekers om internationale bescherming aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken moeten aantonen dat er in hun concreet geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in deze context bij terugkeer naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissingen worden volgende overwegingen aangehaald ter staving hiervan:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die

op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat de praktijk anders is dan hetgeen via nieuwsberichtgeving wordt meegedeeld en dat verzoeker een vriend heeft die uiteindelijk werd gemobiliseerd in Oekraïne voor enkele maanden en aldaar sneuvelde. De Raad benadrukt dat dit, mede gelet op hetgeen volgt, louter blote beweringen zijn die geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen gebaseerd op de COI Focus van 24 oktober 2023 met informatie die afkomstig is van een breed scala aan bronnen, met name informatie en rapporten van internationale organisaties, internationale en lokale mensenrechtenorganisaties, onderzoeksinstituten, buitenlandse overheidsdiensten, onafhankelijke en overheidsgezinde media en officiële perskanalen. Volledigheidshalve merkt de Raad in deze nog op dat in het voormelde geenszins betwist wordt dat bepaalde Russen gemobiliseerd werden om te gaan strijden in de oorlog met Oekraïne en daar het leven bij laten. Voorts oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij en in weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, dat er geen concrete indicaties zijn dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De informatie waarnaar verzoekers in dit verband verwijzen, betreft de COI Focus *“Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie”* van 24 oktober 2023 zelf, waarop voormelde overwegingen van de bestreden beslissingen gebaseerd zijn, alsook een internetartikel van het Parool waarin de directeur van een Russische mensenrechtenorganisatie, en een anonieme Russische politicoloog, hun bezorgdheden uiten dat de kans op een nieuwe mobilisatiecampagne vrij groot is daar de tactiek om steeds hogere betalingen te geven om meer vrijwilligers te lokken niet meer lijkt aan te slaan. Ook in dit artikel worden er slechts vermoedens geuit en worden geen concrete indicaties aangehaald die wijzen op een nakende, nieuwe mobilisatiecampagne. Verder tonen de bij de aanvullende nota gevoegde artikelen (stukken 1-3) niet aan dat er actueel een nieuwe mobilisatiecampagne gaande is. Er wordt niet ontkend dat uit deze artikelen blijkt dat Rusland het moeilijk heeft om voldoende contractsoldaten aan te werven en dat personen, waaronder gevangenen en migranten, onder dwang tot een contract worden gedwongen, maar hieruit volgt niet dat er een nieuwe mobilisatiecampagne is afgekondigd en uitgevoerd wordt. Uit deze drie aangevoerde (pers)artikelen afleiden dat mensenrechten in Rusland niet meer gegarandeerd kunnen worden, zoals verzoekers in de aanvullende nota doen, volstaat verder niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Bovendien kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden in het gestelde in hun verzoekschrift dat, hoewel ontduiking niet strafrechtelijk wordt veroordeeld in de Russische wet, er wel veroordelingen plaatsvinden voor personen die de mobilisatie ontduiken en zij aangeklaagd worden voor *“het ongeoorloofd verlaten van hun dienst”*. Uit de door verzoekers in hun verzoekschrift geciteerde passages van de COI Focus van 24 oktober 2023 blijkt immers dat er enkel veroordelingen plaatsvinden voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen (COI Focus, *“Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie”* van 24 oktober 2023, p. 36). Eerder in deze COI Focus wordt dan weer expliciet gesteld dat er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien is in de Russische wetgeving voor het ontduiken van mobilisatie, wat door verzoekers ook als dusdanig wordt erkend in het verzoekschrift, en dat dit nogmaals bevestigd is door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023 (*ibid.*, p. 22). Te meer hierop gelet is het duidelijk dat de veroordelingen voor *“het ongeoorloofd verlaten van hun dienst”* betrekking hebben op personen die reeds gemobiliseerd zijn en dan hun dienst verlaten. Verzoekers gaan aldus uit van een verkeerde lezing van de door hen in het verzoekschrift geciteerde passages uit voormelde COI Focus. Waar verzoekers in dit verband in hun verzoekschrift nog stellen dat de oproepingen die verzoeker kreeg aangaven dat hij zal worden verantwoordelijk gesteld indien hij geen gehoor hieraan zou geven, wijst de Raad op hetgeen hierna volgt onder punt 2.3.7.3.2. van het onderhavig arrest, waaruit blijkt dat aan verzoekers' verklaringen geen geloof kan worden gehecht en dat aan de door hen neergelegde oproepingsbrieven slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.7.3.2. Verder oordeelt de Raad dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat er in het concrete geval van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in deze context.

Eenzijds wordt in de bestreden beslissingen op pertinente wijze het volgende gesteld:

“Zo werd u gevraagd welke gevolgen er zijn wanneer men niet ingaat op mobilisatieoproepingen. U zei dat u hier geen idee van had, doch dat u wel kan worden opgesloten als u zou weigeren. U zei ook dat het mogelijk is dat u onmiddellijk verdwijnt of dat u alsnog naar de oorlog wordt gestuurd. U werd er door de behandelende protection officer op gewezen dat er zoals hierboven reeds aangestipt normaal gezien geen strafrechtelijke vervolging gepaard gaat met het niet ingaan op een mobilisatieoproep en u werd gevraagd waarom u dan wel opgesloten zou worden. U zei dat het mogelijk was dat dit niet voorgeschreven wordt door de wet, doch dat het absoluut niet waar was dat het niet gepaard gaat met strafrechtelijke vervolging. U zei dat het sowieso gepaard gaat met grote problemen (NPO, p. 14). Het staat buiten kijf dat u hiermee geen concrete elementen aanleverde die aannemelijk maken dat u persoonlijk strafrechtelijke vervolging riskeert.”

In het verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat verzoeker bij het commissariaat-generaal verklaarde dat in de door hem ontvangen oproepingen vermeld staat dat hij wettelijk verantwoordelijk zal worden gesteld indien hij geen gehoor geeft aan de oproeping (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). In deze wijst de Raad erop dat verzoeker deze verklaring aflegde nadat hem werd gevraagd of er bepaalde wetsartikelen vermeld zijn in de oproepingsbrieven, waarna hij stelde van wel, maar dat hij was vergeten over welke artikelen het juist ging. In het licht van voormelde verklaringen die hij nadien aflegde, kan deze uitermate vage verklaring geen afbreuk doen aan de beoordeling van de commissaris-generaal.

Anderzijds doen volgende vaststellingen afbreuk aan verzoekers' verklaringen dat verzoeker oproepingsbrieven ontving en dat hij (en zijn familie) problemen ervaarden omdat hij hier niet op inging.

Ten eerste wijst de Raad op verzoekers gebrek aan interesse rond bepaalde kernelementen van het asielrelaas, die hoegenaamd niet in proportionele verhouding staat tot de vermeende vrees om opgesloten, naar de oorlog gestuurd of gedood te worden (*ibid.*, p. 6) en die in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt wordt omschreven:

“U was niet thuis op het moment dat de eerste en de tweede [lees: tweede en derde] mobilisatieoproepingsbrieven werden afgeleverd bij u thuis (NPO, p. 9). Alhoewel deze vaststelling enigszins minder verwachtingen schept in hoofde van het CGVS op vlak van de informatie die u wordt geacht te hebben over deze momenten, is het toch bijzonder frappant dat u amper inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen bij uw familie in dit verband. Zo wist u niet aan wie de tweede oproepingsbrief werd afgeleverd, noch door wie dit gebeurde. U heeft dit ook niet gevraagd en beklemtoonde dat u wel van het bestaan van de brief afwist (NPO, p. 9). U gaf zelf aan dat u niet goed hebt opgelet op vlak van de inhoud van de brief – wat op zich al merkwaardig is aangezien u de oproepingsbrieven allemaal mee had op het moment van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 3) – en wist dus ook niet of er enige wetsartikelen in stonden vermeld (NPO, p. 10). U wist dan ook niet of uw vader nog naar het militair commissariaat is geweest na deze tweede brief. Op vlak van de derde oproepingsbrief wist u ook niet met zekerheid te zeggen wie de oproepingsbrief in ontvangst nam. U wist evenmin met zekerheid te zeggen wie de oproepingsbrief afleverde, doch u gokte dat de brief werd afgeleverd door medewerkers van het militair commissariaat, de politie of de wijkagent. U herinnerde zich niet of iemand zich heeft aangemeld bij het militair commissariaat na deze derde brief (NPO, p. 10).”

Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij zo weinig vragen stelde aan zijn ouders over de oproepingsbrieven die werden afgeleverd op zijn naam, waarna hij simpelweg antwoordde *“Wat moet ik vragen?”* en benadrukte dat het voor iedereen duidelijk is dat men wordt meegenomen na het verkrijgen van zo'n oproepingsbrief (*ibid.*, p. 10). In dezelfde lijn stellen verzoekers in het verzoekschrift dat het duidelijk was dat verzoeker in de tweede en derde oproepingsbrief gevraagd werd zich aan te melden bij het commissariaat, net zoals bij de eerste oproepingsbrief, en dat de identiteit of de functie van de personen die de oproepingen kwamen afgeven voor hem aldus van weinig belang was. In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat aangezien verzoekers besloten om ondergedoken te leven sinds de eerste oproepingsbrief die verzoeker ontving (*ibid.*, p. 9) en zij later ook besloten om het land te ontvluchten omdat zij voor verzoekers leven vreesden in Rusland door de oproepingsbrieven (*ibid.*, p. 10) – waaruit kan worden afgeleid dat al deze brieven kernelementen van hun asielrelaas behelzen – kan worden verwacht dat verzoeker bepaalde informatie kan verschaffen over deze oproepingsbrieven, zoals over de inhoud ervan, over personen die deze kwamen afgeven en wat zijn reactie (of die van zijn familie was) na het ontvangen van deze brief. Dat verzoeker na het ontvangen van de eerste oproepingsbrief ondergedoken leefde en zijn ouders de tweede en derde oproepingsbrieven in ontvangst namen, kan hier geen verschoning bieden. Er kan namelijk verwacht worden dat verzoeker, die vervolging vreest naar aanleiding van het ontvangen van deze oproepingsbrieven, zich zou geïnformeerd hebben bij zijn ouders over de omstandigheden waarin zij deze brief ontvingen. In deze kan worden opgemerkt dat verzoekers ouders de tweede en derde oproepingsbrief ontvingen op 7 en 25 oktober 2022 en dat verzoekers Rusland verlieten in december 2022 of januari 2023 (*ibid.*, p. 6), hetgeen hem nog minstens een maand de tijd gaf om informatie in te winnen bij zijn ouders (via de familieleden waarbij hij in die tijd ondergedoken leefde; *ibid.* p. 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ook sinds zijn vertrek uit Rusland in contact staat met zijn ouders, zussen en vrienden (*ibid.*, p. 4). Aldus kan verwacht worden dat verzoeker informatie kan vergaren en verstrekken over de momenten waarop de tweede en derde oproepingsbrief door zijn ouders werden ontvangen of minstens dat hij hiertoe pogingen ondernam, *quod non*. Verder legt verzoeker (een kopie van) de drie oproepingsbrieven voor, waardoor hij ook in staat is de inhoud ervan na te gaan. Daarnaast benadrukken verzoekers in het verzoekschrift dat hij deze kennis niet heeft omdat zijn ouders hem maar weinig vertelden om hem te sparen. Gelet op verzoekers vrees en het belang van deze informatie, kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn ouders duidelijk maakte dat deze informatie belangrijk was en bij hen aandrong om deze te bekomen, al is het maar met het oog op het voorbereiden van de verzoeken om internationale bescherming die hij en verzoekster in België indienden. Tevens kunnen verzoekers gebrekkige verklaringen niet verklaard

worden door het feit dat de personen die de tweede en derde oproepingsbrief kwamen afleveren zich niet uitgebreid voorstelden aan zijn ouders en dat de ouders tijdens de afgiften evenmin gelet hebben op de identiteit van deze personen wegens stress. Zelfs indien de betrokken personen zich niet gedetailleerd voorstelden aan zijn ouders, kan toch verwacht worden dat zij een indruk van deze mensen hadden op basis van wat zij zelf zagen en konden waarnemen en kan verwacht worden dat zij hierover iets zouden kunnen vertellen. Verder kan enig begrip worden opgebracht voor het feit dat deze situaties enige stress met zich meebrachten in hoofde van verzoekers ouders. Desalniettemin betreffen dit ingrijpende gebeurtenissen, waardoor kan verwacht worden dat zij hier toch iets meer over kunnen vertellen. Met voormeld betoog slagen verzoekers er overigens al helemaal niet in verzoekers gebrek aan informatie inzake andere voormelde elementen te verschonen. In zoverre verzoekers voormeld gebrek aan kennis in het verzoekschrift trachten toe te schrijven aan stress in hoofde van verzoeker, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure.

Ten tweede doen ook verzoekers vage verklaringen rond het chronologisch verloop en de frequentie van de problemen die ontstonden naar aanleiding van het feit dat hij geen gehoor gaf aan de aan hem geadresseerde oproepingsbrieven afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terdege als volgt gesteld:

“Zo verklaarde u dat u zich niet herinnerde of er nog iets gebeurd was in het kader van uw problemen tussen de eerste en de tweede mobilisatieoproepingsbrief die u ontving. U weet dit aan stress (NPO, p. 9). U herinnerde zich evenmin of er nog problemen zijn geweest tussen de tweede en de derde oproeping omdat u zich veel zorgen maakte in die periode (NPO, p. 10). U kon zich niet herinneren hoe vaak uw ouders werden gebeld door het militair commissariaat om naar u te zoeken en om u te dwingen om zich aan te melden bij hen. U werd gevraagd om een schatting te geven en toen zei u dat u niet wist of het twee keer per week of om de dag was. U werd gevraagd hoe vaak het voorkwam dat de medewerkers van het militair commissariaat u fysiek bij u thuis kwamen zoeken en toen sprak u van “een paar keer” en van het feit dat uw ouders u mogelijk niet alles vertelden in dit verband.

U werd gevraagd over hoeveel keren ze het u wel vertelden en toen zei u dat dit drie, vier of vijf keer was. U werd gevraagd of het eerder drie keer was of eerder vijf en u antwoordde dat u zich dat niet herinnerde (NPO, p. 11).

Ook over de vraag of uw ouders op dit moment nog telefoontjes krijgen van het militair commissariaat antwoordde u bijster vaag, u kon zich naar eigen zeggen immers niet herinneren of de telefoontjes reeds waren gestopt (NPO, p. 12).

Op vlak van het incident waarbij u geweld ondervond door de politieagenten van het militair commissariaat nadat u weigerde hun oproepingsbrief te ondertekenen – een incident dat u derhalve zelf meemaakte – kon u dan ook weer op geen enkele manier aangeven wanneer dit plaatsvond. U herinnerde zich de periode niet omdat het een moeilijke periode was in uw leven en u herinnerde zich zelfs niet of het voor of na de oproepingsbrieven plaatsvond. U werd dan gevraagd of u het incident in de tijd kon situeren ten opzichte van het moment van uw vertrek uit Rusland en toen zei u wederom op vage wijze dat het twee, drie of vier maanden voordien was (NPO, p. 12). U werd gevraagd hoe het kwam dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel wist te vertellen dat dit incident drie weken na de eerste convocatie plaatsvond (Vragenlijst CGVS, d.d. 11/09/2023, vraagnr. 3.5) en u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen geen concrete tijdsaanduiding kon geven en toen zei u dat u bij de DVZ ook “ongeveer” had gezegd (NPO, p. 13). Dan nog blijft het heel vreemd dat u hoegenaamd geen concrete tijdsaanduiding kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl u dat eerder in de asielprocedure klaarblijkelijk wel enigszins kon. Voorts kan ook nog worden opgemerkt dat u werd gevraagd of er nog zaken gebeurden in de periode tussen uw ziekenhuisbezoek en uw vertrek en ook dat kon u zich niet herinneren (NPO, p. 14). Aansluitend kan nog worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs neerlegde van deze beweerdde ziekenhuisopname nadat u zou zijn geslagen door medewerkers van het militair commissariaat, het meest ernstige incident dat u zou hebben meegemaakt.

U sprak ook van een lijst van het militair commissariaat met namen van mensen die prioritair in aanmerking kwamen voor mobilisatie en waarvan een vriend van uw vader had gezegd dat u hierop stond (NPO, p. 15).

Ook in dit verband kon u zich niet herinneren wanneer u hierover werd geïnformeerd en opnieuw kon u zelfs geen schatting geven (NPO, p. 16)."

In het verzoekschrift trachten verzoekers voormelde pertinente vaststellingen te vergoelijken door andermaal te wijzen op het feit dat verzoeker(s) ondergedoken leefde(n) nadat hij de eerste oproepingsbrief ontving en dat zijn ouders hem zo min mogelijk vertellen om hem te stress te besparen. Vooreerst merkt de Raad op dat dit geen verschoning kan bieden voor verzoekers gebrekkige verklaringen over zaken die hij zelf meemaakte. Wat de overige elementen betreft waarover verzoeker gebrekkige verklaringen aflegt – zoals hierboven weergegeven – merkt de Raad op dat het gaat om kernelementen van hun gezamenlijk voorgehouden relaas. Gelet hierop en gelet op hetgeen hoger gesteld wordt waaruit blijkt dat verzoeker nog in de mogelijkheid was om zich bij zijn ouders te informeren toen hij nog in Rusland was alsook wanneer hij reeds in België was, mag verwacht worden dat verzoeker zich hierover informeerde zodat hij hierover coherente verklaringen zou kunnen afleggen of minstens dat hij meer doortastende pogingen ondernam om zich hierover te informeren.

In zoverre verzoekers ook voormelde overwegingen zouden trachten toe te schrijven aan stress in hoofde van verzoeker, wijst de Raad erop dat voormelde overwegingen betrekking hebben op kernelementen van het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas en verwijst de Raad dienstig naar wat hier *supra* reeds over wordt gesteld.

Ten derde wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

"Al deze feiten speelden zich af in het najaar van 2022 en de periode nadien (zie supra) en dateren derhalve niet van een immens lange tijd geleden, waardoor eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dat u zich amper iets kan herinneren hierover al meteen op de helling te komen staan. Bovendien gaat het telkens om heel indrukwekkende gebeurtenissen – u besloot immers om het land te ontvluchten omdat u "reële, grote problemen" had in Rusland en er de dood vreest (NPO, p. 16) – waardoor er minstens van u kan worden verwacht dat u minder vage verklaringen zou afleggen over het chronologische verloop en de frequentie van de problemen die u meemaakte aangezien redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u zich meer zou herinneren over dergelijke levensingrijpende gebeurtenissen."

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte, wat de door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde oproepingsbrieven betreft, dient te worden opgemerkt dat uit de COI Focus "*Russische Federatie: corruptie bij documenten in de Noordelijke Kaukasus*" van 27 juni 2022 blijkt dat documenten in de Russische Federatie vaak worden vervalst en ook gemakkelijk door corruptie kunnen worden verkregen. In dit verband moet ook worden gewezen op het feit dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de context waarin hij al deze oproepingen zou hebben ontvangen. Daarenboven, zelfs indien hij werkelijk één of meerdere oproepingsbrieven voor mobilisatie zou hebben ontvangen, is er zoals *supra* reeds aangetoond momenteel echter geen sprake meer van mobilisatie, alsook riskeert hij geen strafrechtelijke vervolging voor het niet-ingaan op eerdere oproepingen en maakt hij niet aannemelijk dat hij hierdoor in het verleden problemen kende.

2.3.7.3.3. In het verzoekschrift betogen verzoekers, onder verwijzing naar een passage van de COI Focus "*Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023, dat er zeker in hun regio, Dagestan, meer mensen onderworpen worden aan gedwongen mobilisatie en dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen. In deze merkt de Raad op dat uit de in het verzoekschrift geciteerde passage van voormelde COI Focus enkel wordt gesteld dat de deelrepublieken van nationale minderheden, zoals Dagestan, een relatief hoger aantal gemobiliseerden zouden tellen. In deze merkt de Raad op dat de mobilisatie van september 2022 voor elke gemobiliseerde een vorm van dwang met zich meebrengt. In deze passage is geen sprake van andere vormen van dwang om Russen naar het front in Oekraïne te sturen. Dat er in Dagestan relatief meer mensen gemobiliseerd werden, neemt niet weg dat er actueel geen sprake is van een mobilisatie, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker in het kader van de mobilisatie van september 2022 werd opgeroepen en dat zij hoe dan ook niet aantonen dat hij strafrechtelijk aansprakelijk gesteld zou worden voor het ontduiken van een mobilisatie of in het verleden problemen kende omwille van het ontduiken van de mobilisatie.

2.3.7.4. In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, oordeelt de commissaris-generaal verder nog op goede gronden nog het volgende:

"Wat betreft uw vrees om terug te keren naar Rusland omdat het geen goed land is, er geen wederzijds respect is, er geen gerechtigheid is, er problemen zijn op vlak van vrije meningsuiting en er in België goede dokters zijn en er ook meer steun, tolerantie op vlak van religie, hulp en beschaving is (NPO, p. 4, 5 & 7),

dient te worden opgemerkt dat hier geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid. U maakte immers op geen enkele wijze concreet dat u hier effectief problemen door zou hebben. U werd gevraagd of u bijvoorbeeld problemen met medische zorg en gerechtigheid had in Rusland en toen zei u dat dit niet het geval was, maar dat u wel hoorde van andere mensen dat zij hier problemen mee hadden. U werd gevraagd op welke manier uw leven in België problemen zou geven als u zou moeten terugkeren naar Rusland en dan verwees u naar de vrees van u en uw man in het kader van de mobilisatieoproepingen die hij ontving (NPO, p. 5). U werd gevraagd of u in Rusland concrete problemen had op vlak van vrije meningsuiting en toen zei u opnieuw dat dit niet het geval was omdat u nog jong was toen u vertrok, doch dat u over dergelijke problemen wel vernam bij andere mensen (NPO, p. 7). U werd dan gevraagd welke problemen u zou gehad hebben in Rusland als u reeds volwassen zou geweest zijn en dat zei u dat u dit niet kon voorspellen. U werd gevraagd of u ooit problemen had omwille van uw religie in Rusland en toen beantwoordde u deze vraag negatief (NPO, p. 8). Op basis van deze verklaringen is het CGVS genoodzaakt te concluderen dat er geen concrete elementen voorhanden zijn om aan te nemen dat u problemen zou ervaren op vlak van deze voorgenoemde elementen indien u zou moeten terugkeren naar Rusland."

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.5. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.7.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Rusland.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in Rusland zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt inzake de veiligheidssituatie in Dagestan op goede gronden het volgende overwogen:

"Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/)

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Verzoekers brengen geen informatie bij die de informatie, vervat in de COI Focus "Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië" van 22 februari 2024 waarop voormelde overwegingen van de bestreden beslissingen gebaseerd zijn, tegensprekt. Deze analyse blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekers uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS